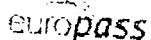

Anexa 7

Curriculum vitae Europass

Informații personale

Nume / Prenume Popoiag Drașos Constantin

Adresă(e)

Telefon(osne)

Fax(un)

E-mail(uri)

Naționalitate(-ități) romana

Data nașterii 1 octombrie 1970

Sex masculin

Locul de muncă vizat / Domeniul ocupațional

Experiența profesională

Perioada

Funcția sau postul ocupat

Activități și responsabilități principale

Numele și adresa angajatorului

Tipul activității sau sectorul de activitate

Vicepreședinte Tribunalul Dâmbovița

Tribunalul Dâmbovița – Târgoviște, Calea București nr. 3, județul Dâmbovița

Educație și formare

Perioada

Calificarea Jucător

Disciplinele principale studiate / - doctorand la Universitatea Valahia Târgoviște – domeniul Management – începând cu octombrie 2011

competențe profesionale dobândite

- absolvent al studiilor de Masterat la Universitatea Valahia – Facultatea de Științe Economice – Specializare Managementul Organizației, promoția 2005

- absolvent al Studiilor de Masterat la Universitatea Valahia – Facultatea de Drept – Specializarea Administrație Publică Europeană, promoția 2005

- absolvent al Studiilor postuniversitare la Academia de Poliție – „A.I. Cuza” București – Facultatea de Drept – Specializarea Dreptul Muncii și Securității Sociale – Promoția 2005

- Participant la cursuri de perfecționare organizate de I.N.M. în domeniul Dreptului comunitar, Management, Universitatea București, Facultatea de Drept, promoția 1995

Numele și titlul instituției de învățământ / furnizorului de formare

Nivelul în clasificarea națională sau internațională

- Aptitudini și competențe personale**
- Procuror la Parchetul de pe lângă Judecător a Târgoviște, în perioada 1 nov. 1994 – 15 iulie 1999
 - judecător la Judecătoria Târgoviște în perioada 15 iulie 1999 – 1 martie 2001
 - cadru didactic asociat la Universitatea Valahia din Târgoviște, în perioada 1996
 - 1999, la disciplinele Drept penal și Drept Constituțional
 - absolvent al Studiilor de Masterat la Universitatea Valahia – Facultatea de Drept – Specializarea Administrație Publică Europeană, promoția 2005
 - absolvent al studiilor de Masterat a Universitatea Valahia – Facultatea de Științe Economice – Specializarea Managementul Organizației, promoția 2005
 - absolvent al Studiilor postuniversitare la Academia de Poliție – „A.I. Cuza” București – Facultatea de Drept – Specializarea Dreptul Muncii și Securității Sociale – Promoția 2005
 - Participant la cursuri de perfecționare organizate de I.N.M. în domeniul Dreptului comunitar, Management;
 - perioada 2001-2006 am ocupat funcția de Președinte al Judecătoriei Măreni
 - în anul 2007 am promovat concursul organizat pentru promovarea în funcții de execuție a judecătorilor obținând gradul de judecător de tribunal
 - în anul 2007 am promovat concursul de numire în funcția de președinte al Judecătoriei Târgoviște;
 - perioada 2007-2009 – președinte Judecătoria Târgoviște;
 - perioada 2009-2013 - Vicepreședinte al Tribunalului Dâmbovița;
 - perioada 2013 – prezent președinte cu delegație al Tribunalului Dâmbovița.
 - cunoștințe operare calculator

Limba(i) maternă(e) Română

Limba(i) străină(e) cunoscută(e)

Autoevaluare

Nivel european (*)

Limba franceza

Limba engleza

Înțelegere

Ascultare

Citire

Vorbire

Participare la
conversație

Discurs oral

Scriere

Exprimare scrisă

B2

C1

B1

B1

B1

C2

C1

C1

C2

B1

(*) Nivelul Cadrului European Comun de Referință Pentru Limbi Străine

Competențe și abilități sociale

o bună capacitate de comunicare, obținută ca urmare a experienței; spirit de echipă

Competențe și aptitudini organizatorice

experiență bună a managementului de proiect sau a echipei.

Competențe și aptitudini tehnice

Competențe și aptitudini de utilizare a calculatorului

o bună stăpânire a instrumentelor Microsoft Office™ (Word™, Excel™ și PowerPoint™)

Competențe și aptitudini artistice

Alte competențe și aptitudini

Permis(e) de conducere

Categoria B

Informații suplimentare

Anexe

**PROIECT PRIVIND
PRINCIPALELE OBIECTIVE URMĂRITE
ÎN CAZUL ALEGERII CA MEMBRU
ÎN CADRUL CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII**

Judecător Dragoș-Constantin Popoiag

Tribunalul Dâmbovița

LUMEA JUSTITIEI.RO

INTRODUCERE

Având ca punct de pornire art. 1 din Legea nr. 317/2004, Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției, fiind un organism independent, supus numai legii, ai cărui membri răspund în fața judecătorilor pentru activitatea desfășurată în executarea mandatului.

Prevederea legală trasează, după cum putem observa, liniile directoare ale activității Consiliului Superior al Magistraturii, respectiv independența și imparțialitatea, în raport cu societatea în general, subliniind foarte clar responsabilitatea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii în fața celor care i-au mandatat în forul suprem al judecătorilor.

Responsabilitatea, prin definiție, reprezintă obligația de a efectua un lucru, de a da socoteală, de a îndeplini o sarcină.

Membrilor Consiliului Superior al Magistraturii le revine, conform legii, misiunea de a asigura buna funcționare a sistemului judiciar în ansamblu, de a veghea ca judecătorii să-și poată desfășura activitatea feriți de orice imixtiune, indiferent de natura acesteia.

Subsumat acestui principiu al responsabilității vom încerca să accentuăm în continuare câteva direcții de acțiune ce trebuie să fie urmărite, în opinia noastră, de către un membru al Consiliului Superior al Magistraturii reprezentant al judecătorilor ce își desfășoară activitatea la Tribunal.

Având în vedere că proiectul vizează principalele obiective pe care le voi urmări ca membru al Consiliului Superior al Magistraturii, în lucrarea prezentă nu voi face analiza managementului și funcționării Consiliului Superior al Magistraturii, ci voi aborda obiectivele, liniile directoare ce trebuie să fie urmărite de Consiliul Superior al Magistraturii grupate pe atribuțiile date de Legea nr. 317/2004.

Consiliului Superior al Magistraturii îi revin, conform legii, atribuții ce țin de apărarea judecătorilor împotriva actelor ce pot afecta imparțialitatea, independența și reputația în desfășurarea activității; avizarea ori aprobarea proiectelor de acte normative; cariera judecătorilor, organizarea și funcționarea instanțelor; răspunderea disciplinară a judecătorilor.

Subsumat atribuțiilor stabilite de lege pentru Consiliul Superior al Magistraturii putem contura obiective ce se desprind din acestea.

I. RESPECTAREA ȘI APĂRAREA INDEPENDENȚEI JUDECĂTORILOR

Independența magistratului este premisă a statului de drept și garanția fundamentală a scopului dreptului ca artă a binelui și echității.

Independența are două componente: independența instituțională și independența judecătorului, strâns legate între ele.

Principiu consacrat constituțional în art. 126 alin. 1 și art. 124 alin. 3 din Constituția României, independența presupune că justiția se înfăptuiește numai prin instanțele de judecată și Înalta Curte de Casație și Justiție și judecătorii se supun numai legii.

În acest context, Consiliul Superior al Magistraturii are datoria de a veghea la respectarea dispozițiilor legale ce garantează independența și inamovibilitatea judecătorilor.

Astfel, niciun judecător nu poate fi promovat sau transferat decât cu consimțământul său, iar activitatea de control, cercetarea disciplinară și eventuala sancționare a judecătorilor, trebuie să se desfășoare în condiții de

transparență și respect față de judecător și statutul acestuia, fără a afecta actul de justiție.

Noua organizare a inspecției judiciare ca instituție autonomă cu finanțare proprie, s-a dorit a fi o modalitate de eficientizare a actului de control.

Criticabilă și privită ca factor de imixtiune a politicului în justiție considerăm a fi posibilitatea dată de lege ministrului justiției (art. 44 alin. 3 din Legea nr. 317/2004) de a fi titular al acțiunii disciplinare.

Apreciez că acordarea unor astfel de atribuții ministrului justiției este de natură a afecta independența sistemului judiciar în ansamblu prin posibilitatea dată unui om politic de a interveni și a decide în legătură cu cercetarea disciplinară a unui judecător.

Se impune acordarea unei atenții sporite acestui aspect legislativ și punerii sale în practică, astfel încât să se estompeze efectul practic al acestei prevederi legale prin echilibru și bună-credință. În acest sens, Consiliul Superior al Magistraturii, care are rolul de instanță disciplinară, poate și trebuie să apere judecătorii de eventualele abuzuri în aplicarea legii.

1. O pondere destul de importantă în aprecierea independenței sistemului judiciar în ansamblu o are asigurarea independenței materiale.

Apreciez că se impune trecerea efectivă a bugetului instanței de la Ministerul Justiției la Înalta Curte de Casație și Justiție.

În acest sens, Consiliul Superior al Magistraturii trebuie să susțină, în raporturile cu celelalte puteri, aducerea la îndeplinire a acestei măsuri ce a fost amânată în repetate rânduri, sub pretextul incapacității administrative a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care nu dispune la acest moment de logistica necesară în detrimentul legii – art. 136 din Legea nr. 304/2004.

2. În același mod trebuie privită și înțeleasă asigurarea salarizării magistratului și celelalte drepturi aferente.

Referitor la salarizare și drepturile aferente putem observa că în timp evoluția a fost destul de sinuoasă și chiar tumultuoasă.

Astfel, doar privind strict prevederile legale, pare că magistratul beneficiază de foarte multe facilități pe lângă salariul primit.

În realitate, aceste facilități sunt mai mult teoretice și în mod constant limitate prin diverse prevederi legale.

Trebuie înțeles că satisfacerea nevoilor de siguranță financiară și securitate contribuie la crearea unui climat de independență și creștere a calității activității prestate.

Consiliului Superior al Magistraturii îi revine în acest sens obligația de a arăta opiniei publice și reprezentanților executivului și legislativului, complexitatea activității judecătorului, privațiunile legale și nu numai la care este supus magistratul, solicitarea neuropsihică și intelectuală, cu repercusiuni chiar asupra sănătății și vieții familiale.

Totodată, trebuie arătate și subliniate consecințele nerespectării hotărârilor judecătorești a căror executare este suspendată conform bunului plac al lumii politice.

Amenințările repetate cu eliminarea pensiei de serviciu și celelalte restrângeri de drepturi creează nemulțumire și neliniște în rândul judecătorilor și sunt percepute ca instrumente de presiune din partea executivului.

Previzibilitatea și stabilitatea statutului judecătorului ca ansamblu de drepturi și obligații aferente constituie, în fapt, un pilon al independenței acestuia.

De aceea, apreciez că întregului corp al magistraților, și cu atât mai mult Consiliului Superior al Magistraturii, îi incumbă datoria de a milita prin toate mijloacele pentru independența reală a sistemului judiciar sub toate aspectele.

Și în Raportul Comisiei Europene către Parlamentul European și Consiliul pe anul 2014 se recomandă României respectarea hotărârilor judecătorești de către parlamentari în procesul legislativ și apărarea magistraților contra provocărilor care aduc atingere independenței.

- 3. O altă modalitate de afectare a independenței sistemului judiciar constă în presiunea exercitată asupra judecătorilor prin criticile directe lansate de politicieni, dezbaterile mediatică ce vizează cauze aflate pe rolul instanțelor și chiar atacuri mediatică la adresa unor magistrați și a familiilor acestora.**

Apreciez că în situația în care critica oamenilor politici la adresa soluțiilor instanțelor de judecată și persoana magistratului nu este limitată de respectul față de principiul separării puterilor în stat și al independenței justiției dobândit prin tradiție, se impune intervenția prin elaborarea și aplicarea de norme legale în acest sens.

Consiliul Superior al Magistraturii are datoria de a interveni în aceste situații în sprijinul magistraților afectați. Totodată, inițierea unui dialog corect, profesionist, de bună-credință între magistrați și media poate contribui la o mai bună înțelegere a situațiilor delicate și a rolului justiției și al judecătorului în societatea actuală.

- 4. O încercare de a știrbi buna funcționare a instanțelor și a afecta independența justiției este și aceea de a scoate personalul auxiliar**

din instanțe de sub autoritatea puterii judecătorești și a-l plasa sub autoritatea ministrului justiției (puterii executive).

Este unanim recunoscut rolul și importanța personalului auxiliar în efectuarea actului de justiție și calitatea acestuia. Încercarea consacrată în forma inițiativei legislative, chiar dezbătută parlamentar în perioada 2012-2013, de a separa personalul auxiliar de puterea judecătorească, nu este numai nefirească și contrară principiilor bunului management, ea poate fi apreciată a fi o încercare directă de afectare a independenței justiției.

II. ATRIBUȚII PRIVIND AVIZAREA ORI APROBAREA PROIECTELOR DE ACTE NORMATIVE

Conform art. 32 din Legea nr. 317/2004, republicată, privind Consiliul Superior al Magistraturii, în cazurile în care legea prevede avizul conform, aprobarea sau acordul, punctul de vedere emis de Consiliul Superior al Magistraturii este obligatoriu, iar când legea prevede consultarea sau avizul, punctul de vedere emis nu are caracter obligatoriu.

De asemenea, conform art. 38 alin. 3 și 4 din Legea nr. 317/2004, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii avizează proiectele de acte normative ce privesc activitatea autorității judecătorești, proiectele de regulamente și ordine care se aprobă de ministrul justiției în cazurile prevăzute de lege.

Avizarea actelor normative este prevăzută în lege tocmai pentru a se asigura respectarea principiului separației puterilor în stat și garantarea independenței justiției.

În situația în care un act normativ este adoptat cu ignorarea avizului negativ al Consiliului Superior al Magistraturii, apreciez că se produce

încălcarea respectării principiului separației puterilor în stat, cu atât mai mult în situațiile în care nu sunt indicate motivele neluării în considerare a avizului negativ.

În acest caz, Consiliul Superior al Magistraturii trebuie să acorde o mai mare atenție acestei activități, modului în care s-a prezentat și argumentat avizul (negativ), iar atunci când avizul este ignorat sau nu este cerut, deși legea prevede, consider că se încalcă art. 1 pct. 4 din Constituția României și s-ar putea sesiza Curtea Constituțională.

III. CARIERA JUDECĂTORILOR

1. Admiterea în magistratură

În prezent, în instanțele din România funcționează judecători care au pătruns în sistem fără concurs, prin numire ori repartiție, judecători care au participat la examene direct pe post și judecători absolvenți ai Institutului Național al Magistraturii.

Se poate accede în magistratură, la acest moment, numai prin concurs, fie direct, cu 5 ani vechime în profesii juridice, conform art. 33 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, fie prin Institutul Național al Magistraturii.

Ambele modalități s-au dovedit a fi viabile și au fost confirmate în practică chiar dacă s-au constatat și unele neajunsuri.

Apreciez că pentru viitor este inacceptabilă recrutarea judecătorilor pe baza interviului în fața Consiliului Superior al Magistraturii, iar absolvirea

Institutului Național al Magistraturii trebuie să constituie regula cu respectarea unor standarde de calitate și seriozitate deja confirmate.

De asemenea, trebuie sporită capacitatea logistică a Institutului Național al Magistraturii, în paralel cu mutarea accentului pe latura practică a pregătirii auditorilor de justiție, astfel încât integrarea și adaptarea acestora în activitatea de judecător să se îmbunătățească.

Este unanim recunoscut că formarea ca judecător este un proces ce presupune, pe lângă cunoștințele teoretice, experiență practică și capacitatea de a înțelege misiunea judecătorului care este în principal aceea de a asigura rezolvarea conflictelor și reinstaurarea ordinii sociale.

De aceea, **obiectiv primordial trebuie să fie asigurarea resursei umane de calitate în sistemul judiciar, premisă a creșterii calității actului de justiție, fără a scăpa din vedere necesitatea completării ori sporirii, după caz, a schemelor de personal.**

2. Formarea profesională

Având în vedere că formarea profesională continuă a judecătorilor constituie garanția independenței și imparțialității acestora în exercitarea profesiei, consider că această activitate trebuie, prin modul de desfășurare și tematica abordată, să răspundă nevoilor impuse de activitatea practică.

În contextul schimbărilor legislative de amploare, noi coduri în materie civilă și penală, formarea profesională continuă trebuie sprijinită prin alocarea de resurse financiare, și chiar reorganizarea și regândirea sistemului actual.

Eficiența poate fi sporită prin apropierea formatorilor de instanțe.

Astfel, în situația în care cursurile de formare continuă ar fi organizate mai mult la sediul instanțelor, s-ar acorda posibilitatea participării unui număr

mai mare de judecatori, cu atât mai mult cu cât, în ultima perioadă de timp, se invocă lipsa fondurilor necesare organizării unor astfel de întâlniri.

Formarea inițială trebuie să răspundă nevoilor sistemului judiciar de a avea judecatori care să poată face față diversității și complexității problemelor ce se ivesc în ședința de judecată.

Plecând de la premisa că toți auditorii de justiție acced în magistratură pe baza unui concurs ce pune accentul pe verificarea cunoștințelor teoretice, apreciez că în cadrul Institutului Național al Magistraturii o pondere mai mare trebuie să o aibă pregătirea practică, însușirea tehnicilor de comunicare și managementul dosarului.

Totodată, ar trebui analizată probabilitatea reducerii perioadei de formare inițială în cadrul Institutului Național al Magistraturii la un an. Astfel, resursele, logistica pot fi utilizate pentru accentuarea pregătirii continue în condițiile în care judecătorul se află în fața schimbărilor legislative de o amploare fără precedent, ce se suprapune cu aplicarea unui număr foarte mare de acte normative, ce, nu de puține ori, au prevederi contradictorii ori lacunare.

3. Motivarea judecătorului

Esențială în desfășurarea activității sistemului de justiție ca ansamblu, ca instanță individuală până la completul de judecată, este implicarea individuală a judecătorului la un nivel cât mai apropiat de maximul posibilităților sale.

Pentru atingerea unui astfel de deziderat s-ar impune ca cei care decid, răspund și asigură logistic (material și uman) funcționarea ansamblului numit justiție, să înțeleagă că trebuie depășită starea actuală în care omul trebuie să desfășoare activități în anumiți parametri dați de normarea muncii sau numărul de dosare pe judecător raportat la media pe instanță și media națională.

Trebuie înțeles că avem nevoie de judecători bine pregătiți, motivați să se angajeze în acest proces complex ce îl constituie buna funcționare a instanței și asigurarea unui serviciu public de calitate.

Încrederea în sine, climatul de apreciere a muncii bine făcute, competiția constructivă, alături de un sistem de salarizare corespunzător, care să fie perceput ca echitabil în raport cu efortul depus, constituie instrumente pentru motivarea judecătorilor și a celorlalți lucrători din justiție.

În prezent, la nivelul factorilor de decizie, se consideră că salariul este instrumentul motivațional de bază, iar amenințările repetate cu reducerea acestuia, în condițiile în care, raportat la evoluția prețurilor, valoarea acestuia a scăzut constant în ultimii ani, nu produc decât demotivare, chiar frustrare. Judecătorul este, prin formație și statut, orientat către nevoia de a ști și a cunoaște, obținând, astfel, satisfacție din munca bine făcută.

Amenințarea cu diverse sancțiuni, sporirea și diversificarea pedepselor, multiplicarea abaterilor disciplinare, blamul public amplificat mediatic, nu contribuie cu nimic la îmbunătățirea activității sistemului de justiție, ci are un efect contrar.

Schimbarea de optică, mentalitatea și practica în acest sens ar putea avea efecte imediate asupra îmbunătățirii climatului de muncă din instanțe, la toate nivelele ierarhice.

Dacă nu sunt resurse materiale pentru a asigura judecătorului decât condițiile minimale pentru desfășurarea activității (birouri corespunzătoare, săli de judecată etc.), cred că schimbarea de optică și atitudine față de sistemul judiciar din partea celorlalte două puteri ale statului poate fi determinantă pentru buna funcționare a sistemului justiției.

Consiliul Superior al Magistraturii poate, prin membrii săi, printr-o atitudine publică demnă și echitabilă, comunicare eficientă, prin luarea deciziilor

la timp și cu analiza efectelor acestora făcută temeinic, să contribuie la această schimbare a climatului de muncă din instanțele de judecată.

4. Evaluarea judecătorilor

Conform art. 39-42 din Lega nr. 303/2004, la fiecare trei ani este obligatorie efectuarea evaluării activității profesionale a judecătorilor.

Modul în care actualul sistem de evaluare răspunde nevoilor sistemului judiciar și nevoilor de dezvoltare individuală a judecătorului constituie încă obiectul dezbaterilor în rândul magistraților și este apreciat a fi satisfăcător.

Câtă vreme evaluarea este percepută ca un mijloc de a vedea cine muncește mai bine și are consecințe sancționatorii (imposibilitatea de a participa la examenele de promovare sau de a ocupa funcții de conducere), apreciez că nu poate servi în mod real la îmbunătățirea activității individuale sau a instanței în ansamblu.

De altfel, în practică, toți judecătorii primesc calificativul foarte bine, astfel încât evaluarea nu are nici un efect.

Actualul sistem de evaluare îmbină evaluarea făcută de șeful direct cu cea făcută de colegi și este în bună măsură lipsită de acuratețe și superficială.

Teoretic, evaluarea mixtă ar trebui să fie cea mai apropiată de realitate, dar efectul practic al actualului sistem de evaluare nu este cel scontat.

Judecătorii percep evaluarea făcută de colegi, uneori, ca pe un mijloc de a situa pe unii într-o poziție de superioritate, cu putere de decizie asupra altora, consecințele fiind crearea de tensiuni. Evaluatorul, la nivelul său, are tendința de a acorda calificativul maxim tocmai pentru a evita eventuale conflicte.

Obiectiv al evaluării trebuie să fie experiența pozitivă a evaluatului și să ajute la dezvoltarea acestuia. Evaluarea nu trebuie să fie o judecată a activității desfășurate de evaluat.

Pentru îmbunătățirea sistemului actual, apreciez că se impune reanalizarea sistemului de evaluare, astfel încât să se îmbine evaluarea instanței ca ansamblu cu evaluarea individuală ce trebuie făcută de conducătorul instanței și colegi de la instanța ierarhic superioară.

Totodată, consecința sancționatorie – imposibilitatea participării la diverse concursuri în lipsa calificativului „foarte bine” - trebuie eliminată, ca de altfel, orice altă consecință cu caracter sancționator.

Confidențialitatea rezultatului evaluării, alături de indicatori realiști de apreciere a performanței și corelarea evaluării interne cu o evaluare periodică făcută din exteriorul sistemului, consider că sunt măsuri ce pot avea efecte asupra îmbunătățirii metodei de evaluare.

IV. ORGANIZAREA ȘI FUNCȚIONAREA INSTANȚELOR

Organizarea instanțelor este reglementată prin Legea nr. 304/2004 care precizează, din punct de vedere formal, cum sunt așezate instanțele în sistemul judiciar, cum sunt grupați oamenii în cadrul acestora, care este ierarhia sistemului și cum se întrepătrund relațiile dintre ele în vederea realizării, în cât mai bune condiții, a actului de justiție.

De altfel, realizarea unui act de justiție de calitate reprezintă, în opinia mea, obiectivul prioritar al întregului sistem, pornind de la judecător până la cei care iau deciziile majore cu referire la justiție.

Subsumat acestui obiectiv strategic, ce poate fi considerat scop, identificăm o serie de obiective subsecvente, acceptate general și care pot constitui bază pentru acțiunile și deciziile privind organizarea și funcționarea instanțelor.

Astfel, soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, calitatea motivărilor, asigurarea unei practici unitare, redactarea și comunicarea în termen a hotărârilor, publicitatea hotărârilor judecătorești, garantarea independenței judecătorilor, liberul acces la justiție, creșterea integrității și responsabilității, constituie puncte de referință și garanții pentru un standard al calității cât mai ridicat.

Conform reglementărilor actuale, organizarea și funcționarea sistemului este împărțită între executiv, care decide asupra bugetului instanțelor, și Consiliul Superior al Magistraturii.

Asigurarea și coordonarea resurselor materiale și umane, bază a întregului sistem, este împărțită, fapt ce face ca luarea deciziilor importante să se facă cu mare greutate, iar responsabilitatea este, de asemenea, diluată.

În situații cheie, de exemplu intrarea în vigoare a codului civil și a codului de procedură civilă, s-a văzut lipsa de coordonare și care sunt consecințele actualului mod de organizare, chiar dacă la acea dată au fost luate unele măsuri pentru mărirea schemelor de personal.

Până la acest moment, percepția la nivelul judecătorului de tribunal, în ceea ce privește organizarea și funcționarea, este aceea de supraîncărcare și suprareglementare constantă.

Astfel, intrarea în vigoare a codurilor penal și de procedură penală se face fără pregătire prealabilă, fără studiu de impact, pe aceeași structură organizatorică.

Chiar dacă prin noile reglementări are loc o reaşezare a competenţelor, nu putem cunoaşte cu certitudine consecinţele practice asupra actului de justiţie.

Problema reală este aceea a punerii în practică a schimbărilor legislative majore, astfel încât luarea deciziei trebuie să se facă cu responsabilitate, prin pregătirea din punct de vedere logistic (material şi uman) a instanţelor de judecată.

Este de notorietate faptul că suportul logistic (calculatoare, imprimare, faxuri etc.) nu corespunde cerinţelor, majoritatea dotărilor fiind depăşite moral şi fizic.

Trebuie depăşită starea de resemnare actuală şi problemele reale ale instanţelor de judecată se impun a fi cunoscute.

De aceea, asigurarea resursei umane şi materiale pentru instanţele de judecată devine obiectiv major al activităţii Consiliului Superior al Magistraturii ca for reprezentativ al judecătorilor.

V. MANAGEMENTUL RESURSELOR UMANE

Dimensionarea corectă a schemelor de personal (judecători şi personal auxiliar) a fost şi trebuie să rămână obiectiv major al politicii de resurse a Consiliului Superior al Magistraturii.

Principalul impediment în această activitate, în prezent, este reprezentat de asigurarea finanţării, obligaţie ce incumbă, de fapt, puterii executive, respectiv ministrului justiţiei.

În acest sens, apreciez că obiectivele pe termen scurt și mediu, în domeniul resurselor umane, vor fi dezbătute și însușite împreună cu ministrul justiției, astfel încât această problemă să nu mai poată fi ocolită.

Astfel, stabilirea sarcinilor, competențelor și responsabilităților, legat de strategia de resurse umane, se impune a fi făcută de către Consiliul Superior al Magistraturii, Ministerul Justiției și reprezentanți ai judecătorilor.

Legătura dintre factorul uman, managementul resurse umane și organizarea și funcționarea instanțelor este mai mult decât evidentă.

În acest sens, Consiliul Superior al Magistraturii, prin politica de selecție, încadrare, promovare, evaluare, are un rol important în realizarea obiectivului major – judecători și personal auxiliar de calitate.

Coordonarea pe axa Consiliul Superior al Magistraturii – Ministerul Justiției și reprezentanții judecătorilor este un alt obiectiv ce trebuie realizat în politica de asigurare a resurselor materiale și umane.

Astfel, Consiliul Superior al Magistraturii, prin activitatea proprie – avizarea proiectelor de acte normative și regulamentare referitoare la justiție, prin identificarea și aprecierea corectă a nevoilor de resurse umane, raportat la volumul de activitate și negocierea cu ceilalți parteneri în luarea deciziei, are rolul cel mai important în politica de resurse umane.

Este criticabilă politica actuală a Consiliului Superior al Magistraturii de blocare și redistribuire a posturilor vacante. Această politică nu rezolvă problema de fond și duce la dezechilibrarea instanțelor care funcționează. Rezolvarea în acest mod nu este acceptabilă nici măcar temporar, creează nemulțumire în rândul judecătorilor, iar efectele redistribuirii nu sunt de durată, nerezolvând problema de fond.

Un alt obiectiv în acest domeniu trebuie să fie acela al elaborării unei strategii funcționale, pornind de la evaluarea situației actuale a resursei umane

din sistem, previziunea de dezvoltare în raport de creșterea nevoilor (noi coduri în materie civilă și penală etc.), deținerea pașilor de urmat pentru asigurarea recrutării de noi salariați.

În concluzie, trebuie înțeles că personalul reprezintă resursa esențială a sistemului justiției care imprimă valoare serviciului prestat, singura în măsură să sporească calitatea și eficacitatea în condițiile asigurării mijloacelor și dotărilor necesare.

Este regretabil că nici în acest moment nu s-a înțeles necesitatea antrenării personalului în dinamica activităților specifice instanței de judecată. Optica, în practica actuală, de a privi judecătorul ca pe un funcționar dator să rezolve dosare, fără a se recunoaște importanța și rolul acestuia în societatea modernă, cu statut distinct, s-a dovedit a avea efecte negative în desfășurarea activității.

Astfel, judecătorul este considerat demnitar atunci când se stabilesc interdicțiile, obligațiile și incompatibilitățile, și funcționar public atunci când se fac evaluări și aprecieri de natură salarială și celelalte drepturi.

Pentru un act de justiție de înaltă ținută se impune ca și judecătorul să fie puternic, cu un statut unanim recunoscut, implicat și motivat.

VI. PROMOVAREA ÎN FUNCȚII DE EXECUȚIE ȘI DE CONDUCERE

Promovarea în funcții de execuție și conducere trebuie privită și înțeleasă în cadrul mai larg al politicii de resurse umane și managementul carierei.

Astfel, promovarea trebuie raportată la nevoile și posibilitățile sistemului instanțelor în interdependență cu satisfacerea nevoilor individuale ale judecătorilor și personalului auxiliar.

Din acest punct de vedere, promovarea, mai exact cum este organizată această activitate și buna ei desfășurare, reprezintă un alt obiectiv important al activității Consiliului Superior al Magistraturii în ansamblu.

În prezent, este confirmat legal și regulamentar un sistem de promovare în funcții de execuție și conducere ce a consacrat drept criteriu principal concursul concomitent cu îndeplinirea unor condiții privind vechimea în magistratură și calificativul obținut în activitatea profesională.

În rândul judecătorilor, în privința concursului pentru ocuparea funcțiilor de execuție, au fost formulate critici privind posibilitatea de a promova la instanțele superioare fără a lucra efectiv la instanța intermediară.

Este dificil de pronunțat asupra acestei probleme, dar, în condițiile în care colegii judecători au sesizat și au apreciat că există o problemă în privința promovării la altă instanță decât cea imediat superioară în grad, trebuie să acordăm atenția necesară acestui subiect, mai ales când instanța de la care se promovează este judecătoria, unde judecătorii nu au experiența completului colegial și aceea de a judeca ca instanța de control.

În privința concursului pentru ocuparea funcțiilor de conducere, apreciez că sistemul actual este corespunzător, chiar dacă a generat critici ori nemulțumiri.

În această privință s-ar impune, totuși, reanalizarea dispozițiilor ce prevăd desfășurarea probei orale în raport cu cea scrisă și asigurarea stabilității comisiilor de examen.

S-a verificat în timp că exigența, dificultatea subiectelor de concurs, diferă semnificativ de la o sesiune la alta, astfel încât condițiile nu sunt egale pentru participanți.

S-ar impune regândirea concursului în sensul acordării unei ponderi mai mari evaluării activității anterioare, raționamentului logic, aptitudinilor manageriale și abilităților de comunicare în condiții de transparență.

La reînnoirea mandatului, în cazul funcției de conducere, apreciez că aceasta s-ar putea face pe baza unei evaluări a activității manageriale din timpul primului mandat, fără obligativitatea de a susține un nou examen, în condițiile în care evaluarea cunoștințelor și a aptitudinilor manageriale s-a făcut cu ocazia primului examen.

VII. DELEGAREA, DETAȘAREA ȘI TRANSFERUL

Regulamentul privind transferul, detașarea, delegarea judecătorilor, Hotărârea nr. 193/2006, *Regulamentul privind transferul și detașarea judecătorilor și procurorilor, delegarea judecătorilor, numirea judecătorilor și procurorilor în alte funcții de conducere, precum și numirea judecătorilor în funcția de procuror și a procurorilor în funcția de judecător*, a suferit mai multe modificări de-a lungul timpului, în scopul adaptării la problemele ivite în practică și pentru a răspunde nevoilor judecătorului în acest sens, precum și a limita situațiile în care, din diverse motive, aceste instituții erau utilizate excesiv.

Astfel, au fost introduse criterii pentru soluționarea cererilor de transfer și s-au reglementat proceduri clare pentru delegare și detașare.

Și această atribuție a Consiliului Superior al Magistraturii trebuie privită și înțeleasă în concordanță cu politica de resurse umane, cu obiectivele acesteia.

Nu sunt probleme practice privind publicitatea listei posturilor vacante ori datorate unor aprecieri de ordin subiectiv în materia soluționării cererilor de transfer.

În situația detașării la alte instituții s-au semnalat critici din partea judecătorilor și nu numai.

Astfel, apreciez că aceasta trebuie să fie posibilă numai în situația în care pentru postul respectiv este necesară expertiza și experiența profesională a unui judecător, se aduc beneficii pentru sistemul judiciar. În astfel de situații se impune sublinierea motivelor și arătarea beneficiilor pentru sistem în chiar cuprinsul hotărârii privind detașarea în condiții de maximă transparență.

Totodată, detașarea trebuie privită în raport cu incompatibilitățile și interdicțiile impuse de lege pentru judecător, mai ales când aceasta are loc la instituții precum Ministerul Justiției.

De asemenea, detașarea nu poate fi admisă în condițiile în care s-ar produce dezechilibrarea activității instanței de la care se solicită plecarea.

VIII. RĂSPUNDEREA DISCIPLINARĂ

Reglementată legal de Legea nr. 303/2004 – art. 98, conform căruia judecătorii răspund disciplinar pentru abaterile de la îndatoririle de serviciu și pentru manifestările ce aduc atingere prestigiului justiției, răspunderea este, în realitate, o modalitate de a sancționa comportamentul de natură a afecta bunul mers al activității instanțelor de judecată.

În anul 2012, Legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor și Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii au suferit substanțiale modificări în domeniul răspunderii magistraților.

S-a motivat că reglementarea nu acoperă anumite conduite ale magistraților dăunătoare prestigiului justiției, scopul fiind determinarea magistratului de a manifesta responsabilitate în exercitarea activității.

Apreciem că între independență și responsabilitate există o legătură de proporționalitate, iar reglementarea răspunderii disciplinare este necesară.

Totuși, o serie de activități apreciate ca fiind abateri, cum ar fi „manifestările care aduc atingere onoarei sau probității profesionale ori prestigiului justiției săvârșite în afara exercitării atribuțiilor de serviciu” (art. 99 lit. a din Legea nr. 303/2004) sau o serie de sintagme precum „expresii inadecvate” folosite în cuprinsul hotărârilor judecătorești (art. 99 lit. s din Legea nr. 303/2004), „exercitarea funcției cu rea-credință sau neglijență” (art. 99 lit. t din Legea nr. 303/2004), sunt lipsite de precizie și pot da naștere unor diverse interpretări din partea celor chemați să facă aprecieri asupra încadrării unei anumite conduite ca abatere disciplinară.

Efectul poate fi acela de intimidare a judecătorilor în exercitarea cu imparțialitate a atribuțiilor, mai ales atunci când au de rezolvat cauze cu impact mediatic.

Modul de reglementare, precum și posibilitatea dată de lege ministrului justiției, reprezentant al executivului, de a fi titular al acțiunii disciplinare, pot constitui, corelate, adevărate instrumente de presiune asupra magistraților.

Conform art. 134 din Constituția României, numai Consiliul Superior al Magistraturii are atribuții, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a magistratului, cu atât mai puțin ministrul justiției, care nu are drept de vot în această situație.

Principiul *cine poate mai mult poate și mai puțin* a fost aplicat invers cu ocazia acestei modificări legislative.

Putem observa, din analiza soluțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, în ultima perioadă de timp, că până în prezent nu s-au constatat sancțiuni în cazul abaterilor disciplinare controversate.

Se impune ca în acest domeniu sensibil pentru independența judecătorului și apărarea prestigiului justiției, instanța disciplinară să dea dovadă de echilibru, prudență și bună-credință, astfel încât să se evite eventuala influență negativă asupra activității judecătorului.

Judecătorii nu pot fi obligați să lucreze sub presiunea dată de amenințarea cu sancțiuni pecuniare ori de altă natură, în condițiile exercitării cu bună-credință a funcției; eventualele erori judiciare cu referire la dreptul procesual sau substanțial trebuie rezolvate cu ocazia exercitării căilor de atac.

IX. CONCLUZII

Independența sistemului judiciar și statul de drept este încă o temă de dezbatere și constituie agenda opiniei publice, instituțiilor statului și celor europene, pornind de la problemele de natură constituțională până la cele ce privesc dosarele de fond și organizarea instanțelor.

Numirile la nivel înalt în instanțe și parchete, respectarea hotărârilor judecătorești, combaterea corupției, integritatea sistemului judiciar, volumul de muncă al judecătorilor nasc încă controverse și dispute, ceea ce denotă, pe de-o parte importanța acestora, dar constituie și un indicator al gradului de disfuncționalitate.

Am arătat că insuficiența resurselor umane, lipsa de coordonare în politica de resurse umane, încărcătura excesivă, abundența de norme și incoerența legislativă, deficiențele în evaluarea judecătorilor, subfinanțarea instanțelor,

imposibilitatea administrării bugetului propriu de către puterea judecătorească, mutarea proceselor din sala de judecată în piața publică prin intermediul televiziunilor, salarizarea deficitară și încălcarea drepturilor judecătorilor reprezintă doar partea văzută a complexității și diversității problemelor din instanțe.

Judecătorul este chemat să-și îndeplinească misiunea în ciuda privațiunilor și tentativelor de încălcare a independenței sistemului judiciar.

Chiar dacă instanțele funcționează în condiții dificile, s-a dovedit că acestea reprezintă puterea statului care păstrează echilibrul social și stabilitatea acestuia. Sistemul judiciar este constituit din magistrați puternici și responsabili care își cunosc rolul și nu au nevoie de recunoaștere specială, ci doar de un climat de normalitate.

Normalitatea, cu toate valențele sale, trebuie să guverneze funcționarea și organizarea societății, deziderat din ce în ce mai greu de înțeles și atins în condițiile transformărilor instituționale de substanță, într-o societate care, de peste 20 de ani, se află într-o continuă reformă.

Măsuri precum: trecerea bugetului în administrarea instanțelor; finanțarea corespunzătoare; legi previzibile, puse în concordanță cu restul legislației; lărgirea schemelor de personal; specializarea judecătorilor (concept ce pare abandonat); degrevarea judecătorilor de sarcinile extrajudiciare; consolidarea statutului judecătorilor; renunțarea la încercările de a influența, fie și indirect, actul de justiție; consultarea reală a judecătorilor în privința modificărilor legislative ce vizează activitatea instanțelor; constituie soluții identificate la nivelul sistemului judiciar, care, dacă ar fi puse în practică, ar schimba semnificativ starea de lucruri actuală.

Ca judecător și președinte de instanță, m-am aflat, în repetate rânduri, în fața cortinei așezate, parcă, intenționat în fața sistemului judiciar, de percepția eronată asupra activității instanțelor. Aceasta se datorează modului în care se

desfășoară activitatea judiciară, ce este guvernată de reguli stricte, interdicții și incompatibilități, proceduri obligatorii, necesitatea de a aplica legea fără a comenta justetea acesteia, limbaj tehnic și sintetic ce este dificil de înțeles pentru cei care nu au pregătirea necesară.

De aceea, comunicarea cu societatea, cu reprezentanții celorlalte instituții și organizații, mesajul transmis la timp, clar și la obiect, alături de buna credință a partenerilor sociali, creșterea responsabilității magistratului, reprezintă cheia schimbării percepției eronate asupra sistemului de justiție.

Judecător,

Dragoș-Constantin Popoiag

LUMEA JUSTITIEI.RO